

FOTO JAN VERNIEUWE

Peter De Graef zet met „Henry” een briljante toneelmonoloog op de planken.

Peter De Graef met memorabele monoloog

door **Stefaan VAN VOLCEM**
Brugge

Onlangs ging in De Werf de nieuwe productie van dit kunstencentrum in première. Voor dit stuk schonk de ploeg rond Rik Bevernaghe opnieuw het vertrouwen aan Peter de Graef, de Antwerpse theatermaker die de jongste jaren zowel solo als in

groepsverband een imposant oeuvre bij elkaar speelde.

Henry is De Graef's derde monoloog van een trilogie, waarin hij op een zeer indringende, maar niettemin verteerbare manier ons menselijk handelen analyseert. Ook nu is het resultaat briljant. De Graef gooit de toeschouwer enkele indringende vragen in het gezicht, die in dit post-Dutroux tijdperk bepaald confronterend zijn.

De scène is een zwart doek, een stel spots en een tafel met een stoel. Van meet af aan wordt de toeschouwer met z'n neus op het verhaal en de feiten gedrukt. Geen opspraak, wat telt is de tekst en de verhaallijnen die erin uitgezet worden. In *Henry* voert Peter De Graef een dandyesk personage ten tonele, een wuifte figuur die het midden houdt tussen een sympathieke macho en een gemaniëerde potloodventer.

Al vlug geeft hij zich prijs als een nerveuze praatvaar met een aangeboren gevoel voor een milde vorm van pathetiek. Dat spreekt uit z'n brede gebaren. Heel de voorstelling lang blijft deze figuur baas over de personages die hij uitlicht. Alleen als hij even afstand neemt en in de rol van de commentator kruipt, dreigt hij even de pedalen te verliezen. Het is op die momenten dat hij uit de biecht klapt en nagels met koppen slaat.

Dutroux' schaduw

Hoewel De Graef dit stuk jaren geleden schreef en Marc Dutroux toen nog een relatief anonieme

ductie die met dit verdriet van België probeert om te gaan. Als ge als mensheid alles waar ge geen raad mee weet in uwe kelder stopt, komt er volgens De Graef een dag waarop je hiervoor de rekening gepresenteerd krijgt. Dan knalt er ergens een kelderdeur uit haar hengsels, stelt hij metaforisch vast en de gevolgen blijken uit de avonturen van het zakenmannetje Marcel Van Rasselghem en de treurige alleenstaande *Madammeke Pommel* niet te overzien.

Henry is een voorstelling van zo'n zeldzame klasse dat het je opnieuw helemaal met het medium *theatermonoloog* verzoent. Aan de oppervlakte is *Henry* een meeslepend verhaal dat wonderbaarlijk op scène wordt gebracht, maar onderhuids leeft het, gist het en waekert het dat het een aard heeft. De Graef spint aan de hand van een aantal verhaallijnen een web waar niet alleen z'n personages, maar uiteindelijk ook de toeschouwer zelf in verstrikt raakt. Uiterst geraffineerd kaatst De Graef de bal met een vilcijn lachje terug naar de toeschouwer en stelt ons een aantal zeer confronterende vragen.

Misschien moeten we De Graef na *Henry* voortaan wel Peter De Graever noemen. Een *jeu de mot* waar je, in het licht van de inhoud van deze voorstelling, inderdaad meerdere lagen van af kan pellen.

■ „Henry” van en met Peter De Graef wordt nog op donderdag 10 april om 20 uur opgevoerd in C.C. de Brouckere in Torhout. Inl. en reserveren: 050-22-11.50. In april of mei volgend jaar keert deze